

bruge dette Udtryk. Iøvrigt bliver der endnu en Forskjel tilbage, som jeg ikke kan finde tilstrækkelig begrundet, mellem den, der søger Sikkerhed, og den, der søger Betaling, idet den Ene umiddelbart kan skaffe sig en Sikkerhed, som man udelukker den Anden fra, idet den, der er nødt til at søge Betaling, først skal gaa Spøgsmaalveien, inden han naaer Fyldestgjørelse. Jeg maa fremdeles fastholde, at den Ene har en Begunstigelse fremfor den Anden, som ikke har tilstrækkelig Gjæmmel, men det kan maaste blive Gjenstand for nærmere Forhandling.

Justitsministeren (Melleman): Jeg forudfatter naturligvis, at Bøvelsager skulle fremmes hurtigt; men der er jo Grændser for enhver Ting, og jeg mener, at det gaar ikke an at paahyde, at der ikke maa gives Vedkommende Udsættelse for at give Tilsvær. Iøvrigt mener jeg ganske vist, at der bør udvises Styrkethed med at give Udsættelse paa senere Stadier, og jeg antager ogsaa, at, naar Citanten ikke bryder sig om at give Tilsvær, kan han ikke paa nogen Maade være forpligtet til at samtykke i yderligere Udsættelser, men maa kunne forlange, at Sagen gaar til Doms, naar Indstævnte, efter at have havt 8 Dages Udsættelse, giver Tilsvær, eller Sagen falder i Rette, uden at han kommer med Tilsvær. At give en Udsættelse strax, for at Vedkommende kan give Tilsvær og navnlig gjøre sig bekendt med selve Bøvelen og overveje, hvorvidt han i dens Indhold finder Anledning til at gjøre Indsigelse, tror jeg ikke godt, at man kan undgaa efter vor Procesmaades Indretning. Jeg tror ikke, at man kan forlange, at Indstævnte strax paa Stedet i Retten skal gjøre sig bekendt med Bøvelen og strax paa Stedet anføre, hvad Indsigelse han har imod den. Hvad Spørgsmaalet om Protesten angaar, vil jeg kun erindre om, at det ikke er mig bekendt, at, der er fulgt videre Misligheder af Bestemmelsen i Forordningen af 18de Mai 1825 om at bruge Vidner istedetfor Notarius. Det er jo selvfølgelig Rekvirenten, der bruger Vidner, det er jo ham, i hvis Interesse det ligger at faae hele Forretningen iværksat, og det maa gaa faaledes til, at naar han skal have Protest ved Notarius og ikke kan skaffe Notarius i betimelig Tid, maa han se at faae to lovfaaste Mænd til at følge sig for at foretage Forretningen. Jeg antager, at en saadan Forretning maa kunne foregaa uden Protokol. Der kan ikke forværes anden Formalitet, end at disse 2 Mænd maa sættes paa at skaffe

til at faae Hjælp af Andre til at foretage Protesten, naar Notarius ikke kan have tilstede i betimelig Tid. Om man saa forøvrigt vil gjøre det ved at lade 2 Vidner foretage Protesten eller vil benytte Sognefogden dertil, lægger jeg mindre Vægt paa; kun ser jeg ikke, at der kunde naaes noget Videre ved at bruge Sognefogden i et saadant Tilfælde. — Hvad § 9 angaar, skal jeg bemærke, at forsaavidt man mener, at der i Udtrykket „haandsaaet Pant“ — som naturligvis kun er valgt i Paragrafen, for at betegne Sikkerhedens Art — ligger en nødvendig Forudsætning om, at man ogsaa kan realisere paa den for haandsaaet Pant foretagne Maade, maa man se at vælge et andet Udtryk, som iøvrigt tilstrækkelig udtømmer Tanken; det har jeg ikke det Mindste imod. Jeg tror nu, at disse Kollisioner, disse Tilfælde, hvor man faaledes kan stille den, der søger Betaling, og den, der søger Sikkerhed, op mod hinanden, just ikke ere videre praktiske. Det vil i Almindelighed være den samme Person, som vælger det Ene istedetfor det Andet, og saa er det hans egen Sag, hvilket af disse Alternativer han vil benytte. Det maa jo nemlig vel erindres, at den store Forskjel i saa Henseende, som man maaste kunde tro, der var, naar man læser Bøvelsloven alene, svinder en hel Del ind, naar man faaer den Regel, som § 10 indeholder, nemlig, at der ikke meddeles Udskrifter af Protestforretninger til Andre end Protestrekvirenten. Denne Regel vil sikkert medføre, at det i de fleste Tilfælde vil være den samme Person, som baade kan forlange Betaling, og som, hvis han vil, kan indskrænte sig til at forlange Sikkerhed.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges enstemmig med 50 Stemmer.

Orden: Jeg tillader mig at foreslaa Lovforslaget henvist til det Udvalg, som det blev vedtaget at nedsætte i den foregaaende Sag.

Uden Forhandling
vedtoges dette Forslag enstemmig med 50